

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: M.V., bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28.7.2014, č.j. KrÚ 49026/2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 13.3.2014, č.j. 13564/14/OZP-ksv, jímž bylo podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „*vodní zákon*“) a podle ust. § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „*stavební zákon*“), vydáno dodatečné stavební povolení k realizaci akce projekčně zpracované s označením: „*změna kanalizace Hradec nad Svitavou, napojení na ČOV Svitavy*“, přičemž stavba by měla být realizována podle tohoto dodatečného stavebního povolení na pozemcích specifikovaných v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaným rozhodnutím pak bylo pouze změněno označení právní úpravy, podle níž bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydáno (jednalo se o ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, když v rozhodnutí stavebního úřadu bylo uvedeno nesprávné ust. § 115 stavebního zákona). Dále byla žalovaným rozhodnutím doplněna označení stavebních pozemků a bylo upraveno poučení účastníků tak, že z něj byl vypuštěn jeden odstavec o způsobu podání odvolání. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Nejprve uvedl, že původní schválená projektová dokumentace na realizaci přípojky obsahovala připojení do domovní čerpací stanice (dále jen „*DČS*“) umístěné na pozemku v majetku obce, a to na parc. č. 3551/1, když tyto dokumenty „*jednoznačně definovaly místo napojení mé kanalizační přípojky.*“ V průběhu realizace stavby kanalizace došlo „*bez jakéhokoli projednání*“ ke změně umístění DČS, a to z „*původně plánované parc. č. 3355/1 na parcelu p. č. 483/4 v majetku paní I.Š., což předem vyloučilo možnost připojit moji přípojku do této DČS vedením části této přípojky po cizím pozemku*“. Dále žalobce namítl, že žalovaný změnil podstatnou část výrokové části a poučení účastníků původního rozhodnutí a zasáhl tak „*významně do celého řízení, změnil výrazně obsah a výsledek celého řízení bez toho, aniž by se k těmto změnám mohli vyjádřit účastníci řízení.*“ Nezabýval se důvody odvolání žalobce, naopak legalizoval již zhotovené stavby. Žalovaný stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu šesti dnů pro případné vyjádření se k odvolání, spis byl doručen žalovanému až dne 26.6.2014, „*čímž došlo nepochybně k porušení správního řádu.*“ To vedlo žalobce „*k myšlence, že celým spisem mohlo být různě manipulováno a byly např. dokládány dodatečně chybějící dokumenty.*“ V rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že „*stavba bude provedena*“, žalobce konstatoval, že stavba je již „*hotova*“, dříve než bylo vydáno územní rozhodnutí. Zároveň rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že stavba bude provedena podle předložené a ověřené projektové dokumentace, vypracované autorizovanou projekční kanceláří VIZ s.r.o. Hradec Králové, tedy „*je nutno položit si otázku, kdo má plnit tyto vyhlášky či rozhodnutí.*“ Dále žalobce uvedl, že „*dosud není známo, o kolik čerpacích stanic uživatelé přišli i přesto, že s nimi proběhlo stavební řízení. Teprve při budování DČS se dověděli, že žádnou nedostanou a budou muset na vlastní náklady se napojit do společné čerpací stanice.*“ Zastupitelstvo, ani rada obce, nemá schvalovací usnesení pro vypracování další projektové dokumentace, rovněž neschvalovalo změny při provádění stavby, žádosti k vydání vyhlášek či rozhodnutími jinými orgány zastupitelstvo či rada neschvalovala. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, a to včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci na podporu zákonnosti žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných

skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí,

tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se **všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.** Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst.

1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo dodatečné stavební povolení stavby kanalizace, na které bylo sice vydáno původně stavební povolení stavebním úřadem (Městský úřad Svitavy) v červnu roku 2010, avšak během stavby došlo ke změnám stavby oproti původním projektové dokumentaci, a proto stavebník, obec Hradec nad Svitavou, podal žádost o dodatečné povolení stavby a současně předložil k žádosti novou projektovou dokumentaci skutečného provedení stavby (číslo zakázky 5515-360, odpovědný projektant Ing. Jan Přivratský, projektová dokumentace byla vypracována Vodohospodářsko-inženýrskými službami spol. s r.o. – se sídlem Na Střezině 1079, Hradec Králové). Následně v souladu s touto žádostí a s projektovou dokumentací bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně rozhodnuto o dodatečném povolení této změny stavby (§ 15 odst. 1 vodního zákona a § 129 odst. 3 stavebního zákona), přičemž žalovaným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí částečně změněno, jak výše již soud uvedl. Jak vyplývá z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, žalobce nebyl stavebníkem, čili žalobci nevzniklo na základě rozhodnutí o dodatečném povolení stavby veřejné subjektivní právo zahrnující oprávnění provést stavbu výše zmíněnou, resp. v případě dodatečného stavebního povolení provést stavbu neprovedenou podle původní projektové dokumentace a na základě původního stavebního povolení, ale provést ji v souladu s realizovanými změnami, které se týkaly zejména změny trasy vedení kanalizace v obci Hradec nad Svitavou, přičemž tyto změny jsou konkrétně uvedeny v nové projektové dokumentaci a zahrnují seznam změn oproti původní projektové dokumentaci a dodatek technické zprávy popisující charakter změn, přičemž ty jsou vyznačeny v uvedené dokumentaci a technické zprávě. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, a ostatně i z žaloby, žalobce byl účastníkem řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, a to z titulu vlastnictví sousedního pozemku a stavby na ní umístěné, tj. stavební parcely č. 401 a rodinného domu čp. 401 na této parcele a pozemkových parcel č. 512 a 483/5 v kat. úz. Hradec nad Svitavou, přičemž tyto pozemky a stavba sousedí s dodatečně povolovanou stavbou. Jak vyplývá ze správního spisu a z žalovaného rozhodnutí, přičemž to ani nepopírá žalobce v žalobě, dle původní projektové dokumentace měla být čerpací šachta jako součást zmíněné stavby umístěna ve veřejné cestě vedoucí podél zmíněných nemovitostí ve vlastnictví žalobce na pozemkové parcele č.l. 3355/1 ve vlastnictví obce Hradec nad Svitavou, avšak dodatečným povolením stavby byla povolena, resp. zohledněna její skutečná realizace na pozemkové parcele č. 483/4 ve vlastnictví E.Š., a to cca 7 m od hranice s pozemkem parc. č. 483/5 ve vlastnictví žalobce. A právě z tohoto titulu, tj. z důvodu možného dotčení vlastnických práv v souvislosti s dodatečným povolením této části stavby, byl žalobce účastníkem řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno (§ 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona). Ostatně podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo k požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu, pozemku nebo stavbě. Žalobce žádnou námitku v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, tj. výše zmíněnou námitku nevznísl a ty námitky, které byly obsaženy v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a potažmo i v žalobě, neprokazovaly ani to, že by žalobce byl přímo dotčen na svém vlastnickém právu.

Ve správním řízení, v němž bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydáno, tak mohl žalobce uplatňovat **pouze ty námitky, které přímo souvisely s právním základem jeho účastnictví v tomto řízení, kterým bylo vlastnické právo sousedního pozemku a**

stavby na něm umístěné, tedy mohl se domáhat ochrany pouze v tom rozsahu, který byl vymezen důvodem jeho účasti v tomto řízení. Proto mohl vznášet pouze proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pouze ty námitky, které **přímo souvisely s ochranou výkonu jeho vlastnického práva k uvedeným nemovitostem. Nemohl tak na druhé straně se domáhat ochrany práv jiných subjektů, tj. práv stavebníka či jiných účastníků řízení.** Žalobci totiž právo k realizaci uvedené stavby jak z původního stavebního povolení, tak i z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nevzniklo, čili ani se tak nemohl domáhat ochrany takového práva. Proto se žalobce z tohoto důvodu nemohl domáhat v tomto řízení, aby změna uvedené stavby zahrnující i změnu realizaci přípojky pro připojení do domovní čerpací stanice byla realizována jinak, než dle rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a **žalobce nebyl oprávněn** určovat stavebníkovi a potažmo stavebnímu úřadu, aby tato změna byla realizována tak, jak si to žalobce přeje. Pokud došlo ke změně původní trasy kanalizace a umístění přípojek oproti původní, určené předchozím stavebním povolením, tak právě institut dodatečného povolení stavby (zejména ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona) je určen k tomu, aby bylo možné takové změny při splnění zákonných podmínek zohlednit. Žalobce jako vlastník sousedních nemovitostí mohl namítat nezákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, avšak musel by prokázat, že právě v důsledku uvedené změny došlo či by mohlo dojít **k dotčení jeho vlastnického práva k těmto nemovitostem.** To však žalobce nejenže v průběhu správního řízení a potažmo ani v žalobě nejenže **neprokázal**, on to ani dokonce netvrdil. Žalobce se v podstatě pouze domáhal toho, aby trasa kanalizace, resp. instalace přípojky, byla umístěna jinak, podle jeho představ. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce totiž namítl, že „jsem jako účastník řízení stavby poškozen na svých právech svobodně užívat jen to, co bylo se mnou řádně projednáno, zakresleno do PD a byl jsem tedy součástí celé PD. O tom, že jsem byl vyškrtnut z instalace přípojky a umístění šachty jsem se dozvěděl až v den pokládání kanalizačního řádu vedoucí cca 1 m od plotu“.

K této námitce žalovaný uvedl následující závěr, s kterým se krajský soud plně ztotožňuje: „K této námitce je třeba uvést, že pokud bylo v minulosti v obci Hradec nad Svitavou uděleno stavební povolení ke stavbě kanalizace, jedná se o právo obce Hradec nad Svitavou kanalizaci vybudovat. V žádném případě takové stavební povolení není povinností kanalizaci vybudovat a pan V., jako vlastník sousedního pozemku, **nemá žádné právo realizaci stavby vyžadovat.** Stavbu kanalizace je nutno chápat jako službu obce občanům. Jestliže tedy nebyla realizována původně plánovaná čerpací šachta poblíž plotu pana V., **nelze to považovat za dotčení jeho vlastnických práv.** V tomto řízení je jako změna č. 125 projednáváno umístění čerpací šachty na pozemku parc. č. 483/4 v k.ú. Hradec nad Svitavou. Tato šachta je vzdálená jen několik metrů od hranice pozemku pana V.. Další čerpací šachta v blízkosti nemovitosti pana V. je umístěna na pozemku parc. č. 3355/1 ve vlastnictví obce. Napojení jeho nemovitosti na kanalizaci je tedy technicky možné. Není pravdou, že byl vyškrtnut z instalace přípojky. Přípojky (napojení jednotlivých nemovitostí na čerpací šachty) nebyly součástí stavebního povolení z roku 2010. Podle § 8 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) náklady na realizaci kanalizační přípojky na kanalizaci hradí osoba, které je umožněno připojení. Vlastník kanalizace je podle téhož ustanovení povinen umožnit připojení na kanalizaci a odvádět odpadní vody, pokud to kapacitní a technické možnosti kanalizace umožňují. Obec Hradec nad Svitavou tuto svou povinnost nijak nezpochybňuje. Aby obec Hradec nad Svitavou usnadnila občanům napojení na kanalizaci, nabídla jim, že za paušální částku 10 000 Kč jim přípojku vybuduje. **Takové rozhodnutí je v samostatné kompetenci obce, je na rozhodnutí zastupitelstva a nemá nic společného s projednávanou věcí.** Takovou nabídku rozhodně nelze chápat tak, že si občané musí připlatit za napojení na kanalizaci. Jak

je výše uvedeno, náklady na vybudování přípojky ze zákona hradí každý majitel nemovitosti a pokud se rozhodne nabídky obce nevyužít a zbudovat si přípojku sám, nikdo mu v tom nemůže bránit. V takovém případě si ovšem musí také sám vyjednat souhlas vlastníka dalšího dotčeného pozemku a věcné břemeno.“

S touto námitkou žalobce nemohl uspět ani v tomto soudním řízení, neboť **nebylo prokázáno krácení žalobce na jeho veřejných subjektivních právech**. Žalobce, jak soud již výše uvedl, byl účastníkem správního řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, a to z titulu možného dotčení jeho vlastnického práva k pozemkům a stavbě sousedícím s dodatečně povolovanou stavbou, žalobce tak měl nepochybně právo domáhat se poskytnutí soudní ochrany svého veřejného subjektivního práva ve správním soudnictví (§ 2 s.ř.s.) prostřednictvím žaloby podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., obsahující návrh na zrušení žalovaného rozhodnutí (§ 65 odst. 1 a § 78 odst. 1 s.ř.s.). Pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem, kterého se žalobce v žalobě domáhal, však nepostačuje jen k podání důvodné žaloby s žalobními body zahrnujícími skutkové a právní důvody týkající se jeho nezákonnosti či nicotnosti (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Soud není další, třetí instancí ve správním řízení, když „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračování správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Proto pro úspěch žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu určujícím hlediskem nejsou jen důvodné žalobní námitky a petit žaloby obsahující návrh na zrušení žalovaného rozhodnutí, ale je jím zejména skutečnost, zda byl žalovaným rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce v žalobě toto krácení nejen tvrdit (**žalobní legitimace**), což je předpokladem, aby se soud mohl žalobou věcně zabývat, ale toto krácení musí být i prokázáno (**věcná legitimace**). Správní soudy totiž nejsou strážci objektivní zákonnosti a **žalobce nemá oprávnění podat actio popularis**. Proto, když žaloba obsahuje žalobní body zahrnující skutkové a právní důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu, tak tato skutečnost sama o sobě bez dalšího, tedy bez tvrzení a prokázání konkrétního projevu této tvrzené nezákonnosti v krácení práv žalobce, nepostačuje ke splnění podmínky věcné legitimace. Žalobce byl proto povinen v žalobě nejen tvrdit (procesní legitimace), ale muselo by být prokázáno, že žalovaným rozhodnutím byl krácen na svém vlastnickém právu, když právě z titulu možného dotčení na tomto právu byl žalobce účastníkem zmíněného řízení (věcná legitimace). Jak vyplývá z podání žalobce učiněných ve správním řízení (zejména z odvolání) a dále i z žaloby, žalobce neprokázal, že jím napadené rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ho nějakým konkrétním způsobem krátilo na vlastnickém právu, tj. že by v důsledku dodatečně povolené trasy kanalizace jejich částí (přípojky) byl nějakým způsobem konkrétně omezen své nemovitosti užívat (ius utendi), věc držet (ius possidendi), či brát z těchto nemovitostí užitky (ius fruendi) a konečně či by byl nějak omezen v nakládání s těmito nemovitostmi (ius disponendi). Právě tato výše zmíněná dílčí oprávnění jsou součástí vlastnického práva a podléhají jeho ochraně. Z uvedeného důvodu rovněž žalobce obstat se svou námitkou týkající se dalších účastníků řízení (když žalobce tvrdil, že „*dosud není známo, o kolik čerpacích stanic uživatelé přišli i přesto, že s nimi proběhlo stavební řízení ..., teprve při budování DČS se dověděli, že žádnou neodstanou a budou muset na vlastní náklady se napojit do společné čerpací stanice...*“). Rovněž není pravdou, že se žalovaný „*nezabýval důvody mého odvolání*“, když naopak z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je patrné, že se odvoláním žalobce žalovaný naopak podrobně zabýval, ostatně žalobce ani konkrétně neuvedl, s jakým že to konkrétním důvodem „*mého odvolání*“ se žalovaný nezabýval. Krajský soud rovněž neshledal nic nezákonného na tom, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí změnil rozhodnutí stavebního úřadu, když se jednalo v podstatě pouze o konkretizaci ustanovení stavebního zákona o dodatečném povolení stavby a současně bylo zpřesněno označení stavebních

pozemků a konečně bylo upraveno i poučení účastníků. Žalobce nebyl oprávněn „hovořit“ za ostatní účastníky řízení, tedy vytýkat žalovanému, že se k těmto změnám nemohli vyjádřit účastníci řízení. Avšak i kdyby již rozhodnutí stavebního úřadu obsahovalo to označení stavebních pozemků, které bylo uvedeno až v žalovaném rozhodnutí, tak by se svými námitkami žalobce stejně uspět nemohl, tedy že i v případě vady řízení by nemohlo dojít ke krácení práv žalobce (argumentace soudu viz výše). Zbývající námitky pak obsahují pouze ničím nepodložené pochybnosti žalobce (např. o údajné manipulaci se správním spisem v průběhu odvolacího řízení). K námitce žalobce o tom, že rozhodnutí stavebního úřadu se uvádí, „stavba bude provedena...“ ačkoliv je „již hotova“ (dle tvrzení žalobce v žalobě), nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení, když jak z rozhodnutí stavebního úřadu, tak i z žalovaného rozhodnutí jasně vyplývá, že se jedná o dodatečné povolení již realizované stavby (ostatně to vyplývá již z jeho označení a z platné právní úpravy). Na zákonnost rozhodnutí rovněž nemůže mít vliv tvrzení žalobce o tom, že „zastupitelstvo ani rada obce nemá schvalovací usnesení k vypracování další projektové dokumentace, rovněž neschvalovalo změny při provádění stavby.“ Žalobce nezpochybnil, že projektová dokumentace byla vypracována oprávněným subjektem, v souladu s právními předpisy, proto na „platnost“ této dokumentace nemá vliv to, zda vypracování další projektové dokumentace bylo či nebylo „schváleno“ zastupitelstvem či radou obce. Pro zákonnost žalovaného rozhodnutí postačilo, když žádost o dodatečné povolení stavby podal oprávněný subjekt, tj. obec, když tato žádost byla podepsána starostkou obce paní Vaněčkovou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. března 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová